

PAUL VAN LOON

WONDERNACHT

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1. ENGE PLEK

‘Wat een enge plek,’ zegt Dolfje.

Noura knikt.

Ze kijken over een heg naar een grote lege plek.
Vroeger stond daar het huis van mevrouw Krijtjes.
De enge buurvrouw van Dolfje.

Het huis is afgebroken omdat niemand er durfde
te wonen.

Er liggen alleen nog wat bakstenen en hier en
daar een dakpan.

De grond is begroeid met brandnetels, distels en
ander akelig onkruid.

‘Toch gek dat mevrouw Krijtjes hier ooit gewoond
heeft,’ zegt Dolfje.

‘Maar gelukkig zit zij nu ergens opgesloten.

Brr, ik moet nog altijd rillen als ik aan die heks
denk!’

‘Ja, laten we maar gauw verdergaan,’ zegt Noura.

‘Ik wil niet te laat komen, want vandaag moeten
we ons project bekendmaken in de klas.’

‘Wacht even,’ zegt Dolfje.

‘Kijk, Noura!’

Hij wijst naar een wit hondje dat plotseling de
lege plek op rent.

Het snuffelt aan de grond en kijkt steeds om zich
heen alsof het iets zoekt.

‘Wat een grappig beestje,’ zegt Noura en ze grinnikt.

‘Hij lijkt een klein beetje op jou, als je een weerwolfje bent, Dolfje.

Hij is ook wit en behaard met spitse oren en een staartje.’

‘Ha ha, echt niet!’ zegt Dolfje.

‘Want hij heeft geen brilletje en ik wel!’

Opeens klinkt een stem.

‘Nikki, waar ben je?’

Een man met een ringbaardje komt aanlopen.

Hij draagt een lange regenjas en over zijn schouder hangt een zwarte tas.

Hij stapt over de heg en loopt naar het hondje.

‘Heb je al een spoor gevonden, Nikki?’ vraagt hij.

Het hondje kwispelt met zijn staart.

Opeens begint het hard te blaffen.

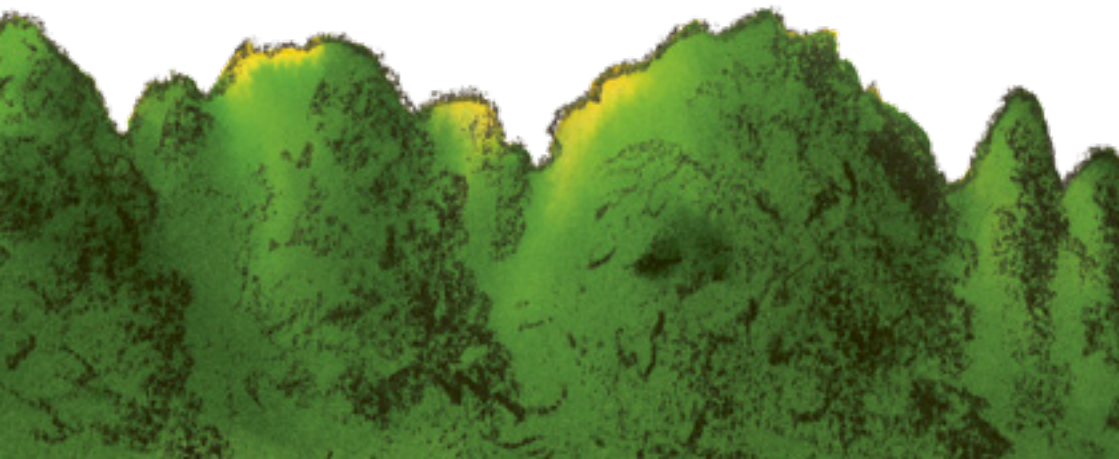
‘Wat is er, Nikki?’ zegt de man.

Nikki blaft opnieuw.

Zijn oren gaan rechtovereind staan.

Hij kijkt naar Dolfje en Noura.

Ook de man kijkt naar hen.

'Hé, jullie!' roept hij.
'Wat doen jullie daar?'
'Kom, wegwezen,' zegt Dolfje.
Snel rennen ze weg van de enge plek.
Nog even horen ze het hondje blaffen achter hen.
Dan gaan ze de hoek om.
Ze blijven rennen tot ze bij de school zijn.
Hijgend kijken ze elkaar aan.
'Wat was dat nou?' vraagt Noura.
'Waarom blafte dat hondje zo naar ons?'
'Weet ik niet,' zegt Dolfje.
'Het was net of ik die man ergens van ken.
Maar ik weet niet waarvan...'
Hij haalt zijn schouders op.
'Laten we maar naar binnen gaan, Noura.
Tijd om te vertellen over ons project.'

